

– Ξέρει για τον σκύλο; Πως θα 'ρχόσυνα σε μένα;

– Εκείνη μ' έστειλε, έκαμε ο Πέτρος, που είχε βουτήξει πια ολόκληρος στην ψευτιά.

Τώρα, όμως, το 'ξερε, πως ό,τι και να γινότανε θα τον γλίτωνε τον Στορμ ο Γιάννης.

– Θα περάσω τότε να της δώσω κανένα βιβλίο κι έπειτα φεύγοντας θα καταφέρω να τρυπώσω στην αποθήκη να σε περιμένω.

– Μην κάνεις κουβέντα για τον Στορμ, τρόμαξε ο Πέτρος πως θα 'βγαينه η ψευτιά του στη φόρα. Θα κάνει πως δεν το ξέρει.

– Καλάααα, τραγούδησε ο Γιάννης τη φράση του, πάω για το βιβλίο.

Ο Πέτρος έκανε πως παίζει με τον Θόδωρο, μα όλο είχε στημένο το αυτί του στο ταβάνι. Είχανε συνεννοηθεί με τον Σωτήρη που παραμόνευε από το παράθυρο. Μόλις θα 'βλεπε τον Γιαούρτερ και τη Λέλα να φεύγουν, θα 'ριχνε μια καρέκλα με φόρα στο πάτωμα για να καταλάβει ο Πέτρος.

«Γκαπ», ο Πέτρος πετάχτηκε. Πετάχτηκε και η Αντιγόνη που είχε βυθιστεί στο βιβλίο με τα ποιήματα, που της είχε φέρει ο Γιάννης.

– Κι αυτός ο Σωτήρης, λέει εκνευρισμένα, ούτε μια στιγμή ησυχία δεν έχει.

Ο Πέτρος έκανε πως δεν άκουσε και γλίστρησε στην κουζίνα. Ευτυχώς ήτανε νωρίς ακόμη για να

ετοιμάσει η μαμά το φαγητό. Άνοιξε την πόρτα της κουζίνας και κοίταξε κάτω στο αυλιδάκι. Ο Στορμ τον είδε κι άρχισε να του κάνει χαρές.

– Σουτ, του ψιθύρισε.

Κι ο Στορμ θαρρείς κατάλαβε και κουνούσε μόνο την ουρά του.

Κατέβηκε σιγά τη στριφογυριστή σιδερένια σκάλα κι έφτασε κοντά στον Στορμ.

– Καλός... καλός Στορμ, τον χαίδεψε.

Θυμήθηκε πως ο Στορμ δεν καταλαβαίνει ελληνικά, κι άρχισε να του λέει κάτι λέξεις στα αγγλικά που τα είχε ακούσει από τον Μάικλ. Του βγαλε την αλυσίδα, που ήτανε περασμένη στον κρίκο της λαμαριάς, και τον χτύπησε ελαφριά με το χέρι στον σβέρκο. Ο Στορμ σαν να απόρησε, μα τον ακολούθησε πειθήνια, χωρίς άχνα. Ο Πέτρος τον πήγε στην αποθήκη, όπου περίμενε από ώρα ο Γιάννης.

– Το διαβάσει η Αντιγόνη το βιβλίο; ρώτησε ψιθυριστά ο Γιάννης μόλις τον είδε.

«Βρήκε ώρα να με ρωτήσει», συλλογίστηκε ο Πέτρος, κι απάντησε ψιθυριστά κι αυτός:

– Το διαβάσει.

– Σου είπα τίποτα να μου πεις; ξαναρώτησε ο Γιάννης.

– Όχι, απάντησε βιαστικά ο Πέτρος. Δεν καταλαβαίνει ελληνικά, πρόσθεσε μετά.

– Ποιος; τα 'χασε ο Γιάννης.
– Ο Στορμ, έτσι λένε τον σκύλο.
– Θα του μάθει ο φίλος μου, αστειεύτηκε ο Γιάννης. Κι ύστερα πρόσθεσε: Δε θα την είδε ακόμη την αφιέρωση.

– Ποιος; απόρησε τώρα ο Πέτρος που είχε αγκαλιάσει τον Στορμ από τον λαιμό και του 'λεγε: «Γιάννης, good... Γιάννης, friend».

– Η Αντιγόνη, απάντησε ο Γιάννης κι έπιασε τον Στορμ από τη λαιμαριά.

Ο Πέτρος πήγε κι άνοιξε το μικρό πορτάκι της αυλής που έβγαζε σ' ένα δρομάκι, στο πίσω μέρος του σπιτιού.

– Δεν είναι κανείς, ψιθύρισε του Γιάννη.

Μόλις είχε αρχίσει να νυχτώνει. Στάθηκε και τους κοίταζε ώσπου έστριψαν στη γωνιά. Ο Γιάννης κρατούσε τον Στορμ πάντα από τη λαιμαριά, και κείνος ακολουθούσε, λες και το 'ξερε πως πήγαινε με φίλο. Ο Πέτρος γύρισε γρήγορα γρήγορα στο σπίτι και είδε πως κανείς δεν τον είχε πάρει είδηση.

Είχανε φάει πια το βραδινό, η μαμά κι η Αντιγόνη είχανε μαζέψει το τραπέζι, κι ο παππούς άπλωσε την πασιέντσα του. Οι βραδιές ήτανε ζεστές, ανοιξιάτικες, μα καθόντανε με κατάκλειστα τα παράθυρα και κατεβασμένες τις μπλε σκούρες κουρτίνες για τη συσκότιση. Έπειτα κι ο μπαμπάς ήθελε ν' ακούσει στο